

Ejendom er af nogenlunde samme Art, hvorved Lovens Administration i høj Grad vilde forenkles. De paagældende Foranstaltninger er for Forretningsejendomme, Værksteder og Fabrikker langt mere uensartede, og da man fandt det nødvendigt at gøre Loven let haandterlig til hurtig Fremme af Beskæftigelsen, havde man afstaaet fra at foreslaa Loven udvidet til at omfatte saadanne Ejendomme. Man havde dog ikke hermed ment, at der skulde være noget til Hinder for at betragte en Ejendom som Beboelsesejendom, selv om en ikke uvæsentlig Del af Ejendommen benyttes som Butikker og andre Forretningslokaler.

Af administrative Hensyn havde man tillige fundet det nødvendigt at begrænse de foreslaaede Støtteforanstaltninger inden for Landkommunerne til kun at omfatte bymæssige Bebyggelser med mere end 1 000 Indbyggere.

Vel vedligeholdte Ejendomme skulde ikke være afskaaret fra at opnaa Tilskud til almindelig aarlig Vedligeholdelse og til yderligere Istandsættelse eller Forbedring; dog burde der ikke ydes Tilskud til luksusprægede Foranstaltninger, ogsaa fordi Arbejdslønnen ved saadanne betyder forholdsvis mindre end ved andre Bygningsarbejder.

At Tilskuddet var foreslaaet sat til 30 pCt., begrundedes med, at man dermed havde ment at *borteliminere den siden Krigens Udbrud indtraadte Prisstigning*, som for Nybyggeriets Vedkommende androg ca. 30 pCt. For Istandsættelsesarbejder og andre Arbejder ved bestaaende Bygninger havde Udgiftstigningen ganske vist været noget mindre, eftersom Arbejdslønnen — der siden Krigens Udbrud er steget væsentligt mindre end Materialepriserne — udgør en større Brøkdel af den samlede Udgift. Man fandt det dog forsvarligt at sætte Tilskuddet til 30 pCt. i Betragtning af, at der er paalagt Grundejerne i Byerne ikke uvæsentlige Udgifter til Luftværnsforanstaltninger.

Angaaende Minimumsgrænsen for de Arbejder, til hvilke der kan opnaas Støtte, udtaltes det, at Grænsen burde være forskellig, efter som det drejer sig om Etagehuse eller Smaahuse. Af Hensyn til Ordningens Administration havde man ment, at i hvert Fald *Arbejder under 200 Kr. ikke burde komme i Betragtning* som tilskudsberettigede, og at Grænsen burde sættes væsentlig højere for at opnaa Adgang til Laan.

I Folketingsudvalget sluttede man sig til den Opfattelse, at 200 Kr. kunde være et passende Mindstebeløb for Ejerens Vedkommende. Derimod fandtes det rimeligt, at Mindstebeløbet for Lejere kun blev sat til 100 Kr. pr. Lejlighed.

I sin Fremsættelsestale paapegede *Indenrigsministeren*, at Arbejdsløsheden inden for Byggefagene i Vinteren 1940—41 i det væsentlige maatte søges afhjulpet gennem Reparations-